

COLUMN HERSENSPINSEL NR. 332

DIERENLIEFDE

De column 'Hersenspinzel' wordt geschreven door Augustinus voor KBO-PCOB-Goes en verschijnt digitaal 2 x per maand

Enkele maanden geleden las ik in mijn dagelijkse krantblad een sentimenteel verhaal over het houden van kippen. Het was niet zozeer te doen om de 'kipkes', maar meer om het feit dat de eieren duurder geworden waren en wel 30 cent per stuk kostten en dat dit behoorlijk in de knip te merken was als je er meer dan één van kocht in de supermarkt. Daarom zouden veel mensen denken dat je met het zelf houden van kippen op de korte of meestal lange duur goedkoper uit bent.

Na allerlei loftuitingen op het zelf houden van deze gevleugelde vrienden kwam de schrijver van het verhaal aan het einde daarvan toch wat moeilijk op zijn schreden terug. Hij legde toen zijn ei met de bewering dat het zelf houden van kippen toch wel een behoorlijk dure hobby was.

Hoe hij of zij tot deze conclusie kwam? Wel het aanschaffen van een hok en het juiste voer vergden toch heel wat Euro-tjes en je hebt er ook een flinke tuin voor nodig om de kiekens en de haantjes de ruimte te geven om op hun gemak te kunnen rondscharrelen.

Ik denk zo dat je tegen redelijke kosten zelf wel een hok(je) kunt fabriceren om de gevleugelde vrienden 's nachts en overdag en 's avonds (bij slecht weer) een comfortabel onderdak te bieden.

Tot zover het "kippenverhaal", want ik wil het hier over dierenliefde in het algemeen hebben. In onze jeugd jaren was het al een hele gebeurtenis als je als gezin een poes of hond in huis had en die voeding en een onderdak verschaftte. Het onderdak was in de donkere uren vaak in de (donkere) schuur en overdag soms bij de gratie van de baas of bazin in de (bij)keuken van het huis of in een zelf getimmerd hok ergens in voor- of achtertuin.

Dat hok was vooral bedoeld voor een hond, die dan met een halsband en looplijn om zijn of haar nek rondom het hok mocht lopen om zodoende aan de nodige beweging te komen. Het eten bestond vaak uit de restjes aardappels van de middagmaaltijd.

Het aantal soorten huisdieren is in de laatste jaren flink toegenomen. Steeds meer jeugdige onderdanen van W.A. van Buren houden huisdieren. Behalve de bekende marmotten, witte muizen en andere 'normale' diersoorten, zien we nu bijvoorbeeld ook slangen, padden en leguanen in beeld komen als huisdier. In de wat grote soorten is natuurlijk het paard of de pony niet te verwaarlozen.

Het houden van huisdieren is geen kleinigheid. Het is vooral een kwestie van 'bezint eer ge begint', want er komt heel wat bij kijken. Wat voor onderkomen heb je voor het dier nodig en moet dat weinig of (heel) vaak schoongemaakt worden en waar moet je de resten dan laten? En wat moet je het als voer geven? En als je dat weet, waar kun je het dan krijgen? Kun je daarvoor naar de dierenwinkel of moet je de weilanden op of het bos in om het te snijden en bijvoorbeeld te laten drogen? Een andere vraag bij aanschaf is: is het dier gezond? Heeft het een stamboek, is het ingeënt, enzovoort en nog veel meer? Is het een 'ras' of een 'straat exemplaar'? En wie neemt de verzorging over als je er door bijvoorbeeld vakantie of ziekte niet zelf voor kunt zorgen dat het beest(je) haar of zijn welbevinden houdt.

Zorg er wel voor dat het geen 'dierenleed' wordt. 'Wat ge niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet'! Dat is een mooie taak voor ons krasse knarren bij het begeleiden van onze nazaten (groot of klein) bij het houden van dieren. Ze zullen er veel liefde voor ontvangen en menig leed zal hen en uw nazaat of nazaten bespaard blijven. En mocht een hond al eens blaffen, bijten zal hij niet.

Augustinus

